

Till grund för Disa Rytts arbete ligger ett normkritiskt perspektiv och reflektioner kring gestaltande av kropp och identitet, vilket speglas i arbetsprocessens materialundersökande riktning. Hennes senaste arbeten rör sig i gränslandet mellan abstrakt och figurativt och undersöker måleriets yta; färgen bryter igenom duken, baksida blir framsida på vilken nya lager av färg målas eller sprejas. När duken utsätts för tvättningar och blekningar dras arbetet in i ett spel mellan framträdande och försvinnande, visande och döljande, som ville Rytt skapa bilder som träder fram ur sig själva samtidigt som de suddar ut spåren av sina källor.

I installationen aktiveras detta spel på ännu en nivå i samspelet mellan våra blickar, måleriet och skulpturala objekt när stora järnramar med spänd, svart chiffong fungerar som både prismor och barriärer. Kanske befinner vi oss i ett slags överföring av ögats mörkerrum, på en scen där vi ser hur mörkret ger till skillnad från ljuset som slutligen förintar? Hur mörker synliggör genom att samtidigt beslöja inte bara materiella ytor som till exempel våra kroppar, utan även rummet och ljuset som sådant? I vilket fall skalar installationen fram olika lager som visar hur måleriet ingår i en komplex bildmässighet vid det vändkors där blick och bild möts genom att inkludera rummet, ljuset och materialen. Här hörs också den tystnad som är tätt sammanlänkad med en längtan efter bildens autonomi, en längtan som hela tiden både skyddas av installationen och avbryts av dess frågor om vad en bild är och kan vara.

Disa Rytts work is founded on a norm critical perspective and reflections concerning the forming of body and identity that are mirrored in the material investigations of the work process. Her latest works reside in the borderland between abstract and figurative, and deals with different problems related to the painting surface. Color breaks through the canvas that is then turned, and the back becomes the surface on which new layers of paint are applied or sprayed. When the canvas is exposed to washing and bleaching, the work is drawn into a game of appearance and disappearance, showing and concealing, as if Rytt wishes to create images that emerge from themselves while they at the same time erase the traces of their sources.

In the installation, this game is activated on yet another level in the interplay between our gaze, the painting and sculptural objects, when large iron frames with stretched, black chiffon work as both prisms and barriers. Perhaps we are in a kind of transference of "the darkroom of the eye," on a stage where we see how darkness gives, as opposed to light that in the end destroys? How darkness reveals, by simultaneously obscuring not just material surfaces as for example our bodies, but the room and light as such as well? In any case, the installation peels off different layers and shows how painting is part of a complex imageability at the turnstile where gaze and image meet, by including the room, the light and the materials. Here you can also hear the silence closely linked to a longing for the autonomy of the image, a longing that all along is both protected by the installation and is interrupted by its questions of what an image is and can be.

